

Gepensioneerd schilder Theo Deken uit Anna Paulowna:

"Als ik iets wil doen, pak ik gewoon de kwast weer op"

Theo en Ineke Deken (beiden 70 jaar) wonen nog altijd op de plek waar Theo's ouders in 1947 een familiebedrijf startten: Schildersbedrijf P.J. Deken aan de Molenvaart 243 in Anna Paulowna. Ook hun drie zonen, drie schoondochters en zes kleinkinderen, waarvan twee tweelingen, wonen in de buurt. In 1980 namen Theo en Ineke het familiebedrijf over. In 2013 ging Theo, toen 63 jaar, met pensioen. Hij gaf de liefde voor het vak door aan zijn oudste zoon Patrick en schoondochter Jolanda, die een eigen kozijn- en timmerbedrijf en schildersbedrijf begonnen.

"Het was niet moeilijk om het werk los te laten", aldus Theo. "Ik verveel me geen moment. Als ik iets wil doen, pak ik gewoon de kwast weer op. Ons huis en bedrijf bevinden zich op een perceel van 2.300 vierkante meter, met daarop drie schuren. Er is altijd wel iets te doen. Het is geweldig hier. Het is een fijne en vertrouwde plek, maar Ineke en ik willen binnenkort toch kleiner gaan wonen. We zoeken iets in de buurt, dicht bij onze familie, vrienden en bekenden."

Theo Deken (70) uit Anna Paulowna

- is getrouwd met Ineke (70)
- werkte 44 jaar als schilder waarvan 33 jaar in zijn eigen bedrijf

Met de paplepel

Sinds 1870 bevonden zich aan de Molenvaart 243 in Anna Paulowna alleen maar schildersbedrijven. Ook in 1916 toen een stormvloed – Watersnood Anna Paulowna – grote schade aanrichtte in het dorp. "De dozen behang dreven in de voortuin", heeft Theo van horen zeggen. "In 1947 startte mijn vader hier Schildersbedrijf P.J. Deken. Het vak is me dus met de paplepel ingegoten. In 1980 hebben Ineke en ik het bedrijf overgenomen. De naam veranderde toen in Glas- en Aannemingsbedrijf Fa. Th. Deken."

Doe-het-zelf

Als kleine jongen vond Theo het schildersvak al interessant, hoewel hij liever naar de timmerklas ging. "Maar die zat al vol, dus ik ging toch naar de schilderklas. Na een vervolgopleiding en meerdere stages ben ik de schildersector ingerold en ging ik in loondienst bij mijn vader. In 1971 stopte een concullega met zijn eigen bedrijf, een doe-het-zelf-winkel. Mijn broer Jos en ik hebben deze winkel overgenomen, waarnaast Ineke en ik gingen samenwonen. Na een aantal jaar ben ik gestopt met de winkel en zijn we teruggegaan naar mijn ouderlijk huis. Daar hebben Ineke en ik het bedrijf van mijn ouders overgenomen."

Lange dagen

Theo: "Ons bedrijf richtte zich op uiteenlopende klussen: schilderopdrachten, stoffeerwerk en het leveren en plaatsen van (isolatie)glas, kozijnen, deuren, dakkapellen en serres. We hadden zeven man in dienst en maakten lange dagen. Ik startte meestal rond vijf uur 's ochtends om het werk voor te bereiden. Om half acht kwam het personeel en gingen we aan de slag. Vaak moest ik 's avonds na het eten nog op pad, bijvoorbeeld om ergens kozijnen op te meten, en was ik pas 's avonds rond elf uur klaar."

Herinneringen

Maar het was het allemaal waard voor Theo. "Ik heb mooie herinneringen. Zo zijn we ooit naar Noorwegen gereisd vanwege een productieaanvraag voor kozijnen. Een ander hoogtepunt was de aankoop van een geweldige machine uit Amerika voor isolatiewerk, om purschuim mee te sprayen. Fascinerend was dat, ik voelde me net een ingenieur. Het schilderwerk was natuurlijk ook prachtig. Dankzij ons werk knapte alles reusachtig op. Ik mocht ooit een jacht van een miljonair opknappen. Zo'n imposant schip weet je wel, met gouden kranen. Andere bijzondere opdrachten: we hebben een grote brug opgeknapt en 220 nieuwbouwwoningen geschilderd. Maar ook de kleine dingen blijven me bij. Zoals die keer dat een vrouwtje riep: Meneer de schilder, er zit een muis in mijn huis! Het bleek de naald van de platenspeler te zijn die piepte. Of die keer dat een personeelslid onze glasbestelwagen leende voor een verhuizing van onder meer een terrarium met een slang. Probleempje: de slang was ontsnapt."

Vrijwilliger

Theo heeft zijn job nooit zwaar gevonden. "Maar als je sinds je zestiende werkt, is het op een gegeven moment wel mooi geweest." Dat moment kwam op 1 december 2013, toen de schilder met vervroegd pensioen ging. Stilzitten doet hij nog steeds niet. "Ik ben vrijwilliger geweest voor het Rode Kruis, waar ik collectanten aanstuurde en kleding uitzocht voor vluchtelingen. Ook heb ik post rondgebracht. Heerlijk op het fietsje in de buitenlucht, dwars door de polder."

Fietsen

"Ik pak ook graag de atb- of racefiets", vervolgt de oud-schilder. "Met onze wielerploeg hebben we een triatlon gedaan en fietsten we de Tour-Du-Benelux, Alpe d'Huzes en naar de Eifel. Nu, in deze coronatijd, fiets ik meestal alleen. Thermoskan mee, en gaan. Laatst fietste ik naar Hoorn, waar ik het VOC-schip de Halve Maen uit de haven zag vertrekken. Geweldig!"

Tevreden

Over zijn pensioen heeft Theo dus niets te klagen. "We kunnen goed rondkomen. Ik ben ook erg te spreken over BPF Schilders. Ze doen het goed en de waarde van mijn pensioen is prima. Wij zijn tevreden mensen."